

Uspehe smo dosegli vselej, kadar smo bili aktivni med ljudmi

● Obračun našega štiriletnega dela polagamo v času zelo zaostrenih gospodarskih razmer, ko bolj odgovorno iščemo izhod iz težav in ko se vse bolj tudi zavedamo, da moramo delati in živeti drugače, da moramo tudi s političnega vidika delati bolj kvalitetno, akcijsko enotno, odgovorno in učinkovito. Zapletenost razmer, v katerih smo, nas sili, da se odredimo pretiranemu zadovoljstvu nad vidnimi rezultati naše politične aktivnosti.

● S številnimi aktivisti smo dosegli pomembne uspehe, toda zavedati se moramo, da je zunaj delovanja SZDL še veliko ljudi; lahko bi rekli, da smo brez njih napravili v tem obdobju tudi nekatere subjektivne napake. Na te ljudi se torej ne moremo zgovarjati in to dejstvo nas sili, da se v ocenjevanju dela ne odre-kamo tudi samokritičnosti.

● Uspehe smo dosegli vselej, kadar smo bili aktivni med ljudmi! – To je znana, večkrat povedana ugotovitev, ki jo premalo negujemo v praksi. Ko sprejemamo programske usmeritve, je prav, da zahtevamo tesnejše stike med organi SZDL na ravni občine in SZDL na terenu, kot tudi tesnejše stike slednjih z delovnimi ljudmi in občani; predvsem v tem so bile in bodo kore-nine vseh naših uspehov.

● Pred današnjo konferenco so se zvrstile podobne konfe-rence v vseh krajevnih skupnostih. To so bili večinoma dobri pregledi opravljenih nalog, povsod so sprejeli tudi frontne programske usmeritve. Čutili smo zagnanost aktivistov SZDL, pa tudi realno obravnavanje družbene problematike. Na terenu so razpravljali predvsem o delegatskih odnosih, stabilizaciji, socialni politiki, o vprašanih hišne samouprave, delovanju mladih in pomlajevanju svojih vrst. Veliko so govorili tudi o nekaterih malomarnostih, ki se v naši družbi dogajajo, o neodgovornosti, nedelu pa tudi o uveljavitvi frontne vloge SZDL.

● Glavna vsebina dela in nalog SZDL je delo med delegati in delegacijami ter prizadevanje za celovito funkcioniranje delegatskega sistema z demokratično izmenjavo in bojem mnenj ter stališč. Razvijati moramo trajnejše in načrtne aktivnosti, usmerjene na spremljanje in usklajevanje prizadevanj vseh delegatov v procesu delegatskega in skupščinskega odločanja.

● Ob stabilizacijskih nalogah moramo še naprej, a bolj dosledno uresničevati svojo mobilizacijsko, usklajevalno in frontno vlogo. Le tako bomo zmogli presekat gibanja, s katerimi nismo zadovoljni. V občini imamo komisijo za stabilizacijo, izdelan imamo tudi načrt uresničevanja dolgoročnega programa gospodarske stabilizacije. V izdelavo tega programa smo vložili veliko naporov, toda dobri sklepi in dokumenti nič ne pomenijo, če jih v praksi ne uresničujemo. Vsebinsko dokumenta je treba poznati ter jo politično razčleniti ter akcijsko opredeliti v vseh temeljnih sredinah. Številne družbenopolitične organizacije na terenu, pa tudi na ravni občine še niso dovolj akcijsko spregovorile o stabilizaciji, nihče drug pa ne bo namesto njih usmerjal in speljal te bitke.

● Bolj celovito in kontinuirano moramo razvijati kadrovske politiko. Ljudje so pripravljeni sodelovati in so to velikokrat že tudi pokazali. Številne oblike našega delovanja, predvsem tiste sekcijske, morajo postati vir kadrów. Kadrovske politiko moramo povezovati s konkretnim delom in odgovornostjo. Dejstvo je, da kljub številnim pozitivnim premikom kadrovska politika še ni sestavni del družbenega načrtovanja, da je vse prevečkrat tudi zapostavljena in kampanjska.

● Gotovo ni med nami nikogar, ki se ne bi zavedal naših slabosti ter delovnih napak in hkrati ne bi vedel, da imamo v SZDL še velike rezerve; predvsem v boljši organizaciji dela, odgovornem uresničevanju sklepov ter v boljših odnosih med ljudmi. Zato tudi ni razloga, da bi se pretirano zgovarjali na objektivne težave, s katerimi se vsak dan srečujemo ob delu.

Programsko-volilna seja občinske konference SZDL, na kateri so med drugim sprejeli programske usmeritve in izvolili novo vodstvo

Foto: LADO ČUK

DOGOVORI

GLASILO SZDL LJUBLJANA CENTER

Leto XI – 6. december 1983

Štev.: 16 – BREZPLAČNO

V zadnjem času ni sestanka, govora ali pomembnejšega dokumenta, v katerem se ne bi deklarativno zavzemali za gospodarsko stabilizacijo, izrekli pripravljenost vseh in vsakogar, da se bomo odpovedali marsičemu, česar smo bili do sedaj navajeni, delali več in bolje, manj trošili in še marsikaj smo pripravljeno zagotavljati. Če pri poizkusih uresničitve vsaj majhnega delčka te velike pripravljenosti pa se zatakne. Zatakne tako, kot se je pri obravnavi osnutka sklepa o osnovah in merilih za financiranje splošnih družbenih potreb krajevnih skupnosti v naši občini.

Oba sta imela veliko pripomb, ki jih je potrebno uskladiti. Ta dokument zadeva le tista sredstva, s katerimi iz proračuna občine financirajo redno delovanje delegatske sistema in krajevne samouprave, osebne dohodke delavcev v krajevnih skupnostih, materialne izdatke in izdatke za druge namene, ki spadajo v splošno porabo.

Prav naša občina je bila do sedaj v Ljubljani tista, ki je v te namene namenjala največ sredstev, medtem ko so bile druge občine v znatno težjem položaju. Zato so letos vse občinske in mestna skupščina že sprejele dogovor za

skus poiskati merila, ki bi temeljila na resničnem obsegu dela. Na podlagi teh meril pa bi si prizadevali čim bolj pravično razdeliti sredstva, ki pač so na razpolago, med vseh 12 krajevnih skupnosti.

Zavedati se moramo, da bo sredstev vsako leto relativno manj; delo bo zato potrebno racionalizirati tudi v krajevnih skupnostih. Poskušati bomo morali zmanjšati število zaposlenih, tako kot se zmanjšuje zaposlenost v negospodarstvu v vsej občini. Vendar bo ta proces potekal počasi, v daljšem obdobju. V tem trenutku ne gre za nikakršno drastično poseganje v število trenut-

Pravična delitev skupne pogače

Lahko bi rekli, da gre za vihar v kozarcu vode. Večina vročih razprav ni bila namenjena le temu dokumentu, lotila se je mnogo širših in bolj kompleksnih vprašanj nadaljnega razvoja in financiranja krajevnih skupnosti v celoti. Ustavna vloga in koncepcija krajevnih skupnosti je jasna, pa vendar že leta stopicamo na mestu in je ne znamo uveljaviti. Prostorsko smo preoblikovali krajevne skupnosti, odpravili nekdanjo »glavarino«, na vsebinsko preoblikovanje pa smo nekako pozabili. Sedanje razprave so na to odprto vprašanje jasno opozorile in tu čaka veliko dela predvsem socialistično zvezo ter druge družbenopolitične organizacije in samoupravne organe v krajevnih skupnostih, na ravni občine, mesta, pa tudi republike.

Osnutek sklepa o osnovah in merilih za financiranje splošnih družbenih potreb krajevnih skupnosti v občini Ljubljana Center je na novembrskem zasedanju občinske skupščine obravnaval zbor krajevnih skupnosti. Na predlog predsedstva občinske konference SZDL ga je obravnaval tudi družbenopolitični zbor

leto 1984. Solidarno so se dogovorile za globalna merila, ki veljajo za vse občine enako, koliko sredstev naj bi iz proračuna v vsaki občini skupno namenili za delovanje delegatskega sistema v krajevnih skupnostih. Na našo občino odpade po teh, skupno dogovorjenih merilih 15,46 odstotka vseh sredstev, ki jih v Ljubljani odmerjamo v te namene. To znese 2 milijardi, 160 milijonov 300 dinarjev. To pa je hkrati za 17% več sredstev, kot jih je bilo v iste namene določenih v proračunu občine Center v letu 1983. Sredstev torej ne bo bistveno manj.

O višini skupnih sredstev za delovanje delegatskega sistema v vseh krajevnih skupnostih za prihodnje leto nas torej obvezuje sporazum, sprejet na mestni ravni; o tem, kako ta sredstva razdeliti med krajevne skupnosti, pa se moramo dogovoriti v občini.

Vse krajevne skupnosti v občini niso enake; razlikujejo se po velikosti, številu prebivalstva, strukturi gospodarstva in ne nazadnje – tudi po aktivnosti, pa če to na glas priznamo ali ne. Predlog, ki je tako povišal temperaturo v krajevnih skupnostih, je po-

no zaposlenih delavcev v krajevnih skupnostih. Krajevne skupnosti pa se ne smejo zapirati. Verjetno bomo lahko v določenih primerih združili nekatera opravila. Za dve ali več krajevnih skupnosti bi mogoče lahko imeli eno čistilko in enega kurirja; morda bi lahko kje združili tudi administrativna opravila, vendar se bo o tem potrebno dogovoriti.

Med številnimi pripombami v razpravi je bila tudi ta, da je krajevnim skupnostim potrebno zaupati, da bodo same racionalizirale delo in odločale o tem, kako bodo porabile sredstva, ki jih bodo prejela iz proračuna. To je najbrž res; res pa je tudi, da moramo pred tem vendarle uveljaviti merila, po katerih bomo čimbolj pošteno razdelili sredstva med krajevne skupnosti.

Razprava o osnutku se torej nadaljuje. Predlog, ki bo sprejemljiv za vse, bo le eden od korakov, ki jih bomo storili na področju racionalizacije dela v krajevnih skupnostih. Veliko hitreje in lažje pa bomo premostili to cviro s tvornimi in realnimi predlogi in pripombami kot pa z nestrpnostjo.

LUČKA SPAT

Tomažev bunker

Milica Mravljec-Milja je v četrtek, 24. novembra, odkrila spominsko ploščo na hiši v Emonski ulici 4, kjer je med vojno delovala ilegálna tiskarna. Spomnila se je tistih dni, ko je skupaj z Majdo Vrhovnik in drugimi tovariši in tovarišicami delala v ilegálnih ciklostilnih tehnikah KPS na podstrehi Emonske 4, ki je znana pod imenom »Tomažev bunker«. Krajano krajevne skupnosti Trg osvoboditve in sosednjih krajevnih skupnosti ter gostom je spregovoril narodni heroj Janez Učakar, predsednik ZB NOV občine Ljubljana Center. Dejal je, da je ilegálna tiskarna v Emonski ulici del tistega, kar je Ljubljana dala v ilegálnem boju proti okupatorju za osvoboditev. Delo je bilo vse prej kot lahko, saj je bilo v času okupacije v Ljubljani ogromno številno sovražnih vojakov – na vsakega Ljubljančana kar po dva. V kulturnem sporedu so s pesmimi in recitacijami nastopili učenci osnovne šole Majde Vrhovnik. Na sliki: Janez Učakar govori ob odkritju plošče.

Foto: TOMAŽ SKALE